

Arrest

nr. 286 623 van 24 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 maart 2023 houdende de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2023 om 13u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DANHIEUX, die loco advocaat O.TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart de van Burundese nationaliteit te zijn, dient op 16 augustus 2022 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Uit de Eurodac-gegevens bleek dat de verzoekster op 2 augustus 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Kroatië.

Op 15 september 2022 richten de Belgische autoriteiten België een verzoek tot terugname aan Kroatië op grond van artikel 18.1-b van de Dublin III Verordening (Verordening 604/2013). Op 28 september 2022 verklaarde Kroatië zich akkoord met de terugname op grond van artikel 20.5 van de Dublin III Verordening.

Op 3 februari 2023 neemt de verweerder in het kader van in België ingediende verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De verweerder besluit met name dat niet België, maar Kroatië, de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen en beveelt dat de verzoekster zich binnen de tien dagen aandient bij de Kroatische autoriteiten. Tegen deze beslissing diende de verzoekster twee vorderingen tot schorsing met beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder de rolnummers RvV X en RvV X.

Op 17 maart 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden akte, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de mevrouw

naam : N.

voornaam : G. C.

geboortedatum : (...) 1982

geboorteplaats : B.-N.

nationaliteit : Burundi

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden in het gesloten centrum te Holsbeek om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië, op basis van het Dublinakkoord van 28.09.2022, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Mevrouw N. heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd haar betekend op 13.02.2023, met een termijn van 10 dagen. Op 13.02.2023 en op 21.02.2023 heeft ze bij de RvV een beroep ingediend tegen de 26 quater. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing niet tot gevolg dat de uitvoering van bijlage 26 quater wordt opgeschort. Het louter feit dat de uitwijzing van mevrouw N. naar Kroatië zou uitgevoerd worden, houdt haar niet tegen om haar zaak te laten behartigen door een raadsman van haar keuze in het kader van een hangende procedure voor de RvV. De aanwezigheid van mevrouw N. is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die zij aanduidt kan het noodzakelijke doen om haar belangen te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 03.02.2023. Mevrouw N. brengt in haar hoorrecht van 16.03.2023 en 17.03.2023 geen andere elementen aan.

Mevrouw N. verklaarde tijdens het indienen van haar verzoek om internationale bescherming (12.08.2022) dat zij geen medische problemen heeft. Tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (19.10.2022) verklaarde ze dat ze astma, rugpijn en kniepijn heeft. Ze zei dat ze opgevolgd wordt in België, maar dat ze op die dag geen attest bij zich heeft. Tijdens haar hoorrecht op 16.03.2023 en 17.03.2023 verklaarde ze ook dat ze lijdt aan astma en dat ze als sinds 8 jaar een chronische ziekte heeft aan de rug. Ze verklaarde dat ze veel pijn heeft 's nachts (Ze slaapt niet) en dat ze niet gemakkelijk een douche kan nemen. Ze zou een behandeling volgen bij de kinesist. In haar administratief dossier bevinden er zich geen medische documenten die haar beweringen staven. Mevrouw N. brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 03.02.2023. Mevrouw N. verklaarde in haar hoorrecht van 16.03.2023 dat haar neef T. J.-C. in Tienen (België) woont. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". Mevrouw N. toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Mevrouw N. heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van die haar betekend werd op 13.02.2023. Zij heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd. Op 13.02.2023 en op 21.02.2023 heeft ze bij de RVV een beroep ingediend tegen de 26 quater. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing niet tot gevolg dat de uitvoering van bijlage 26 quater wordt opgeschort. Het louter feit dat de uitwijzing van mevrouw N. naar Kroatië zou uitgevoerd worden, houdt haar niet tegen om haar zaak te laten behartigen door een raadsman van haar keuze in het kader van een hangende procedure voor de RVV. De aanwezigheid van mevrouw N. is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die zij aanduidt kan het noodzakelijke doen om haar belangen te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

8° De betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Mevrouw N. diende op 02.08.2022 in Kroatië een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 16.08.2022 diende ze in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. Geen van beide aanvragen heeft geleid tot de afgifte van een verblijfstitel.

*In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, B. A., Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van PZ Getevallei
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Holsbeek,
de betrokkene, N., G. C., op te sluiten in de lokalen van het gesloten centrum te Holsbeek vanaf 17.03.2023.”*

Aldus bevat de bestreden akte twee onderscheiden beslissingen: een beslissing tot terugleiding naar de (Kroatische) grens, en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht aan Kroatië in het kader van de Dublin III-verordening.

Op 22 maart 2023 dient de verzoekster, gelijktijdig met de onderhavige vordering, tevens een vordering in tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 3 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Meer bepaald verzoekt zij om de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing die gekend is onder het rolnummer RvV 288 361.

2. Over de ontvankelijkheid van de onderhavige vordering – beslissing tot vasthouding

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt immers als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in de mate dat zij gericht is tegen de maatregel tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat ligt (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Ter terechtzitting wordt de exceptie van onbevoegdheid van de Raad in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekster heeft hierop niet gereageerd en heeft er zich toe beperkt te verwijzen naar het verzoekschrift.

Artikel 39/71 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel die wordt getroffen in het kader van een Dublinoverdracht (cf. artikel 51/5, § 4, derde lid, van de Vreemdelingenwet) tegen deze maatregel een beroep kan indienen *“door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen”*. In de thans voorliggende akte van kennisgeving wordt hier overigens uitdrukkelijk op gewezen, en dit middels de volgende paragraaf: *“De vrijheidsberovende maatregel is slechts vatbaar voor een beroep bij de rechterlijke macht, hetwelk moet ingediend worden door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats van de betrokkene in het Rijk of van de plaats waar hij (zij) aangetroffen werd. Hetzelfde beroep mag om de maand ingediend worden.”*

De Raad heeft zodoende geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugleiding naar de grens

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugdrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste middel beroept de verzoekster zich onder meer op een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. Zij voert in essentie aan dat het onderzoek van het op 16 augustus 2022 ingediende verzoek om internationale bescherming in het Frans werd gevoerd, zodat overeenkomstig artikel 51/4, §1, van de Vreemdelingenwet ook de thans bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens, die een daaropvolgende beslissing tot verwijdering uitmaakt, in het Frans diende te worden opgesteld. De verzoekster verwijst hieromtrent onder meer naar 's Raads arrest nr. 246 616 van 21 december 2020.

Artikel 51/4, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.”

Het blijkt en het is niet betwist is dat als taal van het onderzoek in toepassing van artikel 51/4, §2, van de Vreemdelingenwet het Frans werd bepaald (zie administratief dossier, “annexe 26” dd. 16 augustus 2022). Evenmin wordt in de huidige stand van het geding betwist dat het hierop volgende ‘Dublin-onderzoek’, waarbij wordt bepaald welke Europese lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk is, deel uitmaakt van het ‘onderzoek’, bedoeld in artikel 51/4, §1, van de Vreemdelingenwet. Ook de beslissing van 3 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (zie administratief dossier, annexe 26^{quater} dd. 3 februari 2022) werd in het Frans

opgesteld. Ook hieruit blijkt dus dat de taal van het onderzoek zoals bedoeld in artikel 51/4, §1, van de Vreemdelingenwet, *in casu* het Frans is.

Samen met de verzoekster merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens (en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat) een “*daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied*” betreft, zoals bedoeld in artikel 51/4, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Op 3 februari 2023 werd ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen, waarbij Kroatië als verantwoordelijke lidstaat werd aangeduid. Nadat werd vastgesteld dat de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om zich binnen de tien dagen aan te bieden bij de Kroatische autoriteiten, neemt de gemachtigde op 17 maart 2023 de thans bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens (en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat). In deze beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de bijlage 26^{quater} van 3 februari 2023 en naar de daarin opgenomen beoordeling omtrent de door de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 geboden bescherming. Vervolgens heeft de gemachtigde gesteld dat het, voor het waarborgen van de effectieve overdracht, nodig is om de verzoekster zonder verwijl te doen terugleiden naar de grens. Hieruit blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing tot terugleiding een maatregel is die uitvoering geeft aan de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten die werd genomen op 3 februari 2023. Het gaat dus om een besluit dat de effectieve overdracht en dus de effectieve verwijdering naar Kroatië gelast en dit teneinde de beslissing uit te voeren dat Kroatische volgens de criteria van de Dublin III-verordening bevoegd is voor het op 16 augustus 2022 ingediende verzoek om internationale bescherming. Het betreft bijgevolg een “*daaropvolgende*” beslissing tot verwijdering, zoals bedoeld in artikel 51/4, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Aangezien de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel betreft die volgt op en kadert binnen de procedure om internationale bescherming, diende *prima facie* overeenkomstig artikel 51/4, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voor de bestreden beslissing de taal te worden gebruikt waarin de procedure om internationale bescherming werd gevoerd, namelijk het Frans.

De verzoekster kan bijgevolg worden gevolgd dat de bestreden beslissing in het Frans en niet in het Nederlands had moeten worden opgesteld. Een schending van artikel 51/4, § 1, van de Vreemdelingenwet kan *prima facie* worden aangenomen.

De verweerder geeft in de nota met opmerkingen aan dat de bestreden beslissing geen “*akte*” is waaromtrent de verzoekster als particulier in de zin van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken, het gebruik van een bepaalde taal kan eisen. De verweerder stelt dat de bestreden beslissing een politimaatregel is, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht in het Nederlandse taalgebied. Bijgevolg is de bestreden beslissing conform artikel 39 *iuncto* artikel 17, §1, a, van de Taalwet Bestuurszaken, volgens de verweerder terecht in het Nederlands opgesteld. De verweerder verliest echter uit het oog dat de Taalwet Bestuurszaken *in casu* niet van toepassing is. Artikel 1, §1, 1° van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt immers als volgt: “*Deze gecoördineerde wetten zijn toepasselijk : 1° op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde openbare diensten van de Staat, van de provinciën, (van de agglomeraties, van de federaties van gemeenten) en van de gemeenten, voor zover zij inzake taalgebruik niet beheerst worden door een andere wet*”. (onderlijning toegevoegd). Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet voorziet *in casu* (zie *supra*) in een eigen taalregeling, zodat voor de situaties die onder deze taalregeling vallen de Taalwet Bestuurszaken niet van toepassing is (RvS nr. 92.926, 1 februari 2001).

Het verweer in de nota met opmerkingen is dan ook niet dienstig.

Het middel is, in de aangegeven mate, op het eerste gezicht gegrond en dus ernstig.

Hierdoor is reeds voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde. Een onderzoek van de overige middelen dringt zich in de huidige stand van het geding niet op.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Met de thans bestreden beslissing wordt uitvoering gegeven aan de Dublin III-verordening. Het betreft derhalve een beslissing waarbij uitvoering wordt gegeven aan Europese regelgeving, zodat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg). Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekster door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. De verzoekster wijst met name op goede gronden naar het gegeven dat zij naar luid van artikel 27 van de Dublin III-verordening en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, over een daadwerkelijk rechtsmiddel dient te beschikken ten aanzien van de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing die op het eerste gezicht onwettig is, houdt het risico in dat de verzoekster een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 47, eerste lid, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt ontzegd. Derhalve moet het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel *in casu* worden aanvaard.

De argumenten van verweerder in de nota met opmerkingen doen daaraan geen afbreuk. De vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond dient niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze te worden geïnterpreteerd aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan in deze omstandigheden dan ook worden aanvaard.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

3.4. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie cumulatieve voorwaarden is voldaan om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 17 maart 2023 tot terugleiding naar de grens. De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden bevolen.

De vordering dient evenwel voor het overige, met name in de mate dat de schorsing wordt gevorderd van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot vasthouding, als onontvankelijk te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 17 maart 2023 tot terugleiding naar de grens, wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. E. VAN DER WEL,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

C. DE GROOTE